

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 1T/65/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8519010182
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Uhlár
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2019:8519010182.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa, samosudca JUDr. Erik Uhlár, na hlavnom pojednávaní dňa 26. augusta 2019 v Starej Ľubovni, v trestnej veci proti obžalovanému I. S. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný I. S., nar. XX.X.XXXX v H., okres N. Y., trvale bytom H. XXX, okres N. Y., v súčasnosti vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Prešov,

je v i n n ý, ž e

dňa 25.2.2019 v čase okolo 13:30 hod. pod vplyvom alkoholických nápojov doma, v obci H., v rodinnom dome č. XXX, okres N. Y., prišiel k uzamknutým dverám izby svojho syna, Z. S., ktorý sa v tom čase nachádzal v izbe a dobíjal sa do jeho izby búchaním dreveným poriskom o rozmeroch 57 cm x 4 cm po drevených dverách, na ktorých pritom vybil drevené dosky, pričom synovi kričal „ja ťa zničím, ťa dobijú, ťa zabijú“, čím u svojho syna vzbudil obavu, že svoje vyhrážky aj uskutoční,

t e d a

inému sa vyhrážal smrťou a ťažkou ujmom na zdraví takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe,

č í m s p á c h a l

prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenia § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Trestného zákona a nezistení priťažujúcich okolností podľa § 37 Trestného zákona, trest odňatia slobody na 10 (desať) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona v spojení s § 74 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 30.4.2019 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa na I. S. obžalobu pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., ktorého sa v zmysle obžaloby obžalovaný mal dopustiť tak, že: „dňa 25.2.2019 v čase okolo 13.30 hod. pod vplyvom alkoholických nápojov doma v obci H. v rodinnom dome č. p. XXX, okr. N. Y., prišiel k uzamknutým dverám izby svojho syna Z. S., ktorý sa v tom čase nachádzal v izbe, a dobíjal sa do jeho izby búchaním dreveným poriskom o rozmeroch 57 cm x 4 cm po drevených dverách, na ktorých vybil drevené dosky, pričom synovi kričal „ja ťa zničím, ťa dobijem, ťa zabijem“, čím u svojho syna vzbudil dôvod obavy o jeho život a zdravie, že svoje vyhrážky aj uskutoční“.

Súd vo veci vykonal hlavné pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom svedkyne M. S., výsluchom znalcov JUDr. MUDr. Jána Uhrina, PhDr. Kristíny Čmelíkovej a PhDr. Márie Jancurovej, ako aj čítaním nimi v tejto trestnej veci podaných posudkov, výsluchom svedka - poškodeného Z. S., čítaním listinných dôkazov, vrátane listinných dôkazov z pripojených spisov Okresného úradu Stará Ľubovňa a zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 8T/1/2019, ako je podrobne zaznamenané v jednotlivých zápisniciach o hlavnom pojednávaní, pričom po vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že skutok kladený obžalovanému podanou obžalobou za vinu, obžalovaný spáchal, pričom jeho spáchaním naplnil všetky pojmové znaky prečinu kladeného mu obžalobou za vinu.

Zo spáchania skutku kladeného obžalovanému za vinu usvedčuje obžalovaného priamo samotný svedok - poškodený Z. S., ktorý na hlavnom pojednávaní podrobne popísal konanie obžalovaného voči nemu, a to v zásade v súlade s jeho podrobnými výpoveďami v tejto veci učenými v prípravnom konaní. I keď na hlavnom pojednávaní menovaný svedok spontánne výslovne nespomenul samotné vyhrážky zabitím a dobitím zo strany obžalovaného voči nemu pri skutku, možno dospieť napriek tomu k záveru, že vyhrážky uvedeného typu boli počas skutku poškodenému zo strany obžalovaného adresované, a to už aj na spontánne vyjadrenie poškodeného vo výpovedi na hlavnom pojednávaní „keby to bolo teraz, tak by som sa mu dal aj dobiť, než to tak dopadne“. Navyše svedok pri postupe podľa § 264 ods. 1, ods. 2 Tr. por. potvrdil, že počas skutku mu obžalovaný adresoval v spojení s nadávkami i vyhrážky zabitím a dobitím, kde poukázal na to, že za tých 10 mesiacov strachu to chcel vytlačiť z hlavy von, že zabudol dopodrobna, súčasne že nemá prečo klamať, čo podľa súdu zároveň plne korešponduje so závermi znaleckého posudku podaného v tejto veci znalkyňou PhDr. Máriou Jancurovou, ktorá i na hlavnom pojednávaní sa naň odvolala, a v zmysle ktorého osobnosť poškodeného je skôr submisívna, prispôsobivá, ústupčivá a najmä, že jeho vyšetrením neboli zistené sklony ku konfabulácii, vymýšľaniu či skresľovaniu správania a konania obžalovaného a tiež, že nezistila sklony k účelovému spracovaniu vyšetovaných skutočností, snahe úmyselne poškodiť či priťažičť obžalovanému - čo podľa súdu podporuje i vyššie výslovne citované vyjadrenie svedka na hlavnom pojednávaní. Vierohodnosť výpovede poškodeného znalkyňa v posudku vyhodnotila na úrovni všeobecnej ako osoby mierne zníženej, subjektívnu, v dôsledku oslabenia kritického usudzovania a mentálneho vyhodnocovania skutočností, sebanáhľadu. V rovine špecifickej však vo vzťahu k vierohodnosti výpovede poškodeného k predmetu konania jeho výpoveď vyhodnotila ako vierohodnú. Zároveň uviedla, že je schopný vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežívané skutočnosti jednoducho, v podstatných súvislostiach s prihliadnutím k oslabenému úsudku a sebakritickému náhľadu a najmä tiež, na čo súd poukazuje práve vo vzťahu k zdôvodneniu vynechania popisu konkrétnych vyhrážok poškodeným pri výsluchu na hlavnom pojednávaní, že pamäťové schopnosti poškodeného v zložke kapacity a schopnosti oddialenej reprodukcie sú v dolnom pásme normy.

Konanie obžalovaného voči poškodenému dňa 25.2.2019, ako aj jeho následky, sú tiež preukazované výsledkami zápisnice o obhliadke miesta činu, ako aj súvisiacou fotodokumentáciou, na ktorej je zachytené poškodenie dverí do izby poškodeného, ku ktorému v dôsledku konania obžalovaného došlo, a znaleckým posudkom PhDr. Jancurovej je tiež preukázané, že u poškodeného verbálne útoky a konanie obžalovaného vyvolávajú odôvodnenú obavu, strach, depresie, pocit beznádeje z naplnenia vyhrážok; znalkyňa poukázala i na neschopnosť poškodeného riešiť situáciu, fyzicky a psychicky vzdorovať a primerane sa brániť spávaniu obžalovaného.

V kontexte bezprostredne vyššie uvedených skutočností nemožno sa stotožniť s názorom obhajkyne obžalovaného vyplývajúcim zo záverečnej reči a jeho odôvodnením, že by konanie obžalovaného nebolo spôsobilé vyvolať u poškodeného dôvodnú obavu. Naopak, spôsob konania obžalovaného voči poškodenému (na ktoré mu podľa výsledkov dokazovania poškodený v rozhodnom čase nedal žiadnu bezprostrednú zámienku), intenzita prejavovaná až v rozbití dverí, v spojení i s predchádzajúcimi incidentmi (viď v zmysle právoplatných rozhodnutí vydaných voči obžalovanému v konaniach o priestupku, ale i dôvodné podozrenie z obdobného konania, pre ktoré je obžalovaný stále stíhaný vo veci tunajšieho súdu 8T/1/2019) v kontexte s vyššie uvedeným zistením znalkyne jednoznačne preukazujú, že prejednávane konanie obžalovaného u poškodeného vzbudilo dôvodnú obavu z naplnenia vyhrožok. Tu ani s ohľadom na poukaz obhajkyne na fyzické a povahové vlastnosti či rozdiel vo veku obžalovaného a poškodeného nemožno prijať iný záver.

Čo sa týka rozdielu vo veku a fyzických vlastností, súd mal možnosť tieto porovnať už v dôsledku samotnej prítomnosti obžalovaného a poškodeného na hlavnom pojednávaní, kde z pohľadu súdu napriek veku tieto vyplývajú v prospech obžalovaného, ktorý ich bezprostredne po hlavnom pojednávaní 24.6.2019 aj predviedol voči príslušníkom eskorty ZVJS keď odmietal opustiť pojednávacie miestnosť a aktívne sa bránil ich snahe o jeho vyvedenie; počas pojednávania v rozčúlení nemal problém rezko vyskočiť zo stoličky, či intenzívne i opakovane búchať po stole a pod.. Naproti tomu poškodený, ktorý ako vyplýva zo skutočností dokazovaných zistených je navyše dlhodobý onkologický pacient, už pri samotnej chôdzi pôsobil akoby mal každú chvíľu spadnúť, jeho pohyby boli z pohľadu súdu značne nekoordinované, pomalé, neisté. Zabúdať v tejto súvislosti nemožno ani na vyjadrenie obžalovaného zaznamenané v zápisnici o jeho výsluchu zo dňa 28.2.2019 vo vzťahu k poškodenému, ktorého vtedy nazval čaptavým „čo horšie chodí ako ja“, a ani na vyjadrenie obžalovaného na výsluchu na hlavnom pojednávaní, kde, síce vyjadrujúc sa k skutku, ktorý je predmetom konania vo veci tunajšieho súdu 8T/1/2019, uviedol, že vtedy mal pri sebe sekeru a mu do dverí pozasekoval, že to je výstraha, aby nevolal policajtov, aby mu ukázal, že mu je ešte chlap.

Ďalej, osobnosť a povahové vlastnosti poškodeného sú popísané v zmysle zistení znalkyne PhDr. Jancurovej už vyššie, pričom na hlavnom pojednávaní znalkyňa výslovne dodala, že poškodený nemá tendenciu ani sklony nejakým spôsobom provokovať obžalovaného vedomo, naopak má tendenciu sa mu vyhýbať, unikať pred ním (čo vyplýva i z popisu jeho konania samotným poškodeným pri výsluchu na hlavnom pojednávaní) - naproti tomu poukazovala na to, že práve osoba obžalovaného a jeho správanie vyvoláva u poškodeného strach a obavu. Na hlavnom pojednávaní mal súd možnosť vidieť správanie poškodeného zodpovedajúce všetkým k jeho osobe znalkyňou uvedeným znakom, toto nebolo nijako agresívne, poškodený pôsobil viac než ustráchaným a utiahnutým dojmom.

Naproti tomu obžalovaný na hlavnom pojednávaní, viac než bolo potrebné, svojim agresívnym, útočným vystupovaním a správaním, i provokačným a hanlivým vyjadrovaním sa voči ostatným osobám zúčastneným na jednotlivých termínoch pojednávania (čo v príslušných zápisniciach je i poznamenané) potvrdil z pohľadu súdu to, čo vo vzťahu k nemu uviedli jednak v posudkoch, jednak vo výpovediach znalci PhDr. Kristína Čmelíková a JUDr. MUDr. Ján Uhrin. Podľa záverov v posudku podanom PhDr. Čmelíkovou obžalovaný je osobnosť človeka s príklonom k extravertzii, afektívne labilného, impulzívneho s ťažiskom v cholerickej temperamentovom type, jedná sa o osobnosť s typickými charakteristikami vyššieho veku ako rigidita, egocentrizmus, šablónovité myslenie. Podľa posudku podaného JUDr. MUDr. Uhrinom, obžalovaný netrpí psychózou, jeho osobnosť je však organicky zmenená s dominantne zvýraznenými rysmi emočnej nestability a impulzivity, čo sa prejavuje zhoršením úsudkovej schopnosti, zníženou schopnosťou autoregulácie svojho správania, zvýšeným sklonom k skratovitému konaniu, ktoré prejavy sú výraznejšie v nových, zložitých či emočne vypätých záťažových situáciách a k ich ďalšiemu zvýrazneniu dochádza prípadným užitím alkoholu.

Vzhľadom na už na uvedené skutočnosti je súd toho názoru, že konanie obžalovaného voči poškodenému dňa 25.2.2019, jeho spôsob a intenzita, nepochybne vzbudili u poškodeného dôvodnú obavu o život a zdravie.

Obžalovaný, čo sa týka tu mu za vinu kladeného skutku, popieral jeho spáchanie, popieral, že by sa poškodenému vyhrožoval zabitím. Poukazoval na to, že 25.2.2019 bol Ľubotíne na EKG a na krv, nejedol ani nepil nič, prišiel domov o jednej a v izbe bola zima tak išiel rýchlo na drevo, ktoré keď niesol, tak poškodený mu mal skočil z izby na chodbe a päťkrát ho udrieť päsťami zhora po hlave, na čo sa mal

zamknúť v izbe a to bolo podľa obžalovaného dôvodom, že z vedra vzal kúsok z poriska, ktoré bolo už prerezané na spálenie (ktorá skutočnosť však nijako nie je potvrdená už samotnou fotodokumentáciou dotknutého predmetu - č.l. 207 spisu) a bolo najdlhšie, a pobúchal poškodenému po dverách s tým, že ho choval celý život a on mu zničil život. Uviedol, že po príchode sa ani nezobliekol, išiel rýchlo po drevo aby zakúril, pričom podľa neho bola jeho manželka - svedkyňa M. S. v prednej izbe (z ďalších jeho vyjadrení vyplynulo, že to je ich spáľňa), poškodený v zadnej; ďalej, že keď prišiel od lekárky nebolo času aby sa s manželkou rozprával, lebo chcel naložiť oheň, uviedol, že nevie čo vtedy robila jeho manželka; na otázku obhajkyne či mu manželka hovorila, že syn nie je v izbe, uviedol, že nehovorila, ani tam nebola; taktiež uviedol, že syna nevidel, len mu pobúchal.

Výpoveď obžalovaného súd vyhodnotil ako účelovú v snahe vyhnúť sa trestnému stíhaniu a trestu, a to jednak pre jej rozpory s jeho skoršími výpoveďami v tejto veci, i pre vnútorné rozpory samotnej jeho výpovede na hlavnom pojednávaní, ako aj vzhľadom na tú skutočnosť, že jeho tvrdenia neboli podporené ani výpoveďou svedkyne M. S.; zároveň nič čo je obsahom spisu nepotvrďuje, že by bol obžalovaný synom zbitý ako uvádzal.

Dňa 20.3.2019 obžalovaný v tejto veci uviedol, že po príchode od lekárky sa prezliekol, trochu porozprával s manželkou, tak išiel po drevo, ktoré rozpory s vyššie uvádzanými skutočnosťami na hlavnom pojednávaní nijako nevysvetlil. Dňa 26.2.2019 obžalovaný ani nijako nespomínal, že by ho syn napadol (takýto priebeh udalostí zo dňa 25.2.2019 začal prvýkrát uvádzať až pri výsluchu na súde v prípravnom konaní v súvislosti s rozhodovaním o návrhu na jeho vzatie do väzby), uviedol len toľko, že v dotknutý deň mal v rukách palicu tak synovi pobil po dverách, lebo chcel aby mu už dal pokoj - čo nijako nekorešponduje s následne ním v konaní a na hlavnom pojednávaní uvádzaným dôvodom búchania poriskom po dverách synovej izby.

Čo sa týka rozporov v samotnej výpovedi obžalovaného na hlavnom pojednávaní, tak tieto sa týkajú v podstate už obžalovaným uvádzanej príčiny, pre ktorú mal búchať na dvere synovej izby, kde najprv obžalovaný poukazoval na to, že syn do neho skočil na chodbe a potom sa zamkol v izbe, následne však na otázku prokurátorky či syna videl alebo počul, že išiel do svojej izby uviedol, že „nevidel, len som pobúchal“. Následne zase udával, že syn len stál na prahu a udrel, obrátil sa a už zamkol.

Celkovo už vyššie uvedené skutočnosti spochybňujú pravdivosť výpovede obžalovaného ako takej, pričom i zo znaleckého posudku PhDr. Čmelíkovej vyplýva, že síce vo všeobecnosti možno považovať výpovede obžalovaného za vierohodné, avšak vo vzťahu k tejto veci i znalkyňa špecifickú vierohodnosť vyhodnotila ako čiastočne zníženú.

Navyše výpoveďou M. S. bolo naproti tvrdeniam obžalovaného zistené, že tento po návrate domov z Ľubotína prišiel ku nej, kde to volajú pivnica, spravil jej jest' a ani ju nedokrmil a zobral sa išiel hore, išla pozrieť a obžalovaný bol pri dverách synovej izby a trepal, bil, kde mu mala hovoriť aby nebil, lebo syna tam niet, pričom však údajne nevedela či syn tam je alebo nie, myslela, že obžalovaný prestane keď mu tak povie. Uviedla, že pritom obžalovaný čosi tak sám ku sebe kričal, jej hovoril aby išla preč. Ďalej uviedla, že obžalovaný bol pri dverách synovej izby len raz. K tomu čo robil v dotknutý deň ich syn uviedla, že nevie; ďalej, že nevidela na obžalovanom, že by mal vypité, na stole bola pollitrovka, ktorá tam ostala, keď by vypil tak by vedela, lebo keď vypil mal aj inú reč. Či svojim konaním obžalovaný poškodil dvere, po ktorých bil, uviedla, že nevidí, ale možno nejakú farbu poškodil čo boli nafarbené. Uviedla, že v ten deň sa obžalovaný s poškodeným nestretli, ako aj, že nemá vedomosť o tom aby v dotknutý deň poškodený bil obžalovaného po hlavu.

Vyjadrenia svedkyne ako vidieť nepotvrďujú tvrdenia obžalovaného o tom čo robil keď prišiel domov od lekárky, kde bola v tom čase svedkyňa, že by v tom čase nebola v na konkrétnom mieste, kde došlo k skutku. K samotnému konaniu obžalovaného ako takému treba súčasne uviesť, že ani na základe výpovede svedkyne sa však nemožno prikloniť k inému záveru, ako o vine obžalovaného, pretože i výpoveď svedkyne je čo do obsahu zrejme účinná tak, aby napomohla obžalovanému, a to aj s ohľadom na to, že svedkyňa nijako relevantne nevysvetlila jej rozpory s jej skoršími výpoveďami v prípravnom konaní (v dňoch 26.2.2019 a 9.4.2019), a to čo sa týka otázky požitia alkoholu obžalovaným pred skutkom, otázky čo v dotknutý deň robil ich syn, otázky koľkokrát mal obžalovaný prísť a búchať v daný deň po dverách synovej izby, otázky či a čo počula pri tom búchaní, ako aj otázky poškodenia dverí.

Vo výpovediach v prípravnom konaní totiž uvádzala, konkrétne pri jej prvom výsluchu 26.2.2019, že obžalovaný keď prišiel domov doniesol fľašu borovičky, v letnej kuchynke, kde bola, jej zohrial obed, odpil si z fľaše a potom išiel hore za synom, ale syn nebol doma, ona išla za mužom, vošla do chodby, kde obžalovaný stál pred zamknutými dverami a búchal bakoľou po dverách, čo syn počul keď prišiel domov, vošiel do chodby a zamkol sa v izbe, následne, že obžalovaný mu ešte viac trepal po dverách a kričal aby išiel von z domu a keď mu vybil dosky na dverách syn zavolať políciu. V ten istý deň, už po vznesení obvinenia obžalovanému, vypovedala zhodne ako prvýkrát. Následne dňa 9.4.2019 vypovedala, že syn pred obedom z domu odišiel, opäť uvádzala, že obžalovaný keď prišiel domov mal so sebou pollitrovku borovičky, zohrieval jej obed a pritom si z nej odpil, urobil jej kávu a išiel hore do obytnej časti, ona si z borovičky upila a išla za ním, lebo z kuchynky tak vyletel, keď prišla hore obžalovaný stál pred dverami synovej izby, búchal po nich drevenou bakoľou a kričal, na čo keď mu druhýkrát povedala aby prestal, že syn doma nie je išiel do prednej izby, kde išla za ním, pričom keď bol obžalovaný v prednej izbe syn sa vrátil a zamkol vo svojej, kde ho obžalovaný musel vidieť alebo počuť a znova sa vybral k jeho dverám začal palicou po nich búchať, až vybil dosky, ktoré boli na dverách, bol taký rozzúrený, že ho nevedela presvedčiť aby prestal.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj vzhľadom na to, že príslušné rozpory predchádzajúcich výpovedí svedkyne s jej výpoveďou na hlavnom pojednávaní (kde z pohľadu súdu nielen ohľadom nepočutia vyhrážok, ale už aj vo vzťahu k popisu týkajúceho sa požitia alkoholu obžalovaným, či celkovo popisom jeho konania a uvádzaním, že povedala, že syn tam nie je lebo len myslela, že obžalovaný prestane a pod. svedkyňa len chcela viac napomôcť obžalovanému) svedkyňa nijako relevantne nevysvetlila, nemohol súd jej výpoveď vyhodnotiť inak, a to ani v časti jej tvrdení, že nepočula, že by obžalovaný poškodenému kričal, že ho zabije, ako v značnej miere účelová v snahe obžalovanému napomôcť (a to prirodzene vzhľadom na jej vzťah k obžalovanému, vek, a stav a nepochybne v snahe vyhnúť sa tomu aby prípadne bol opäť vzatý do väzby ako v obdobnej veci prejednáwanej na tunajšom súde pod sp. zn. 8T/1/2019, kde len krátko pred skutkom bol z väzby prepustený).

Pre úplnosť treba poznamenať, že ani výpoveďou svedkyne M. S. nijako neboli potvrdené tvrdenia obžalovaného o tom, že ho dlhodobo mal v minulosti napádať fyzicky poškodený, svedkyňa síce uviedla, že ich domučil, avšak v tejto súvislosti uvádzala len to, že obžalovanému kričal všelijak a jej keď mu hovorila, že pôjde pod most, tiež kričal, že sa hanbí to povedať.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností, na základe vykonaného dokazovania a vyhodnotenia vykonaných dôkazov jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti, mal súd preukázané, že skutok, ktorý bol obžalovanému podanou obžalobou kladený za vinu, obžalovaný spáchal tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a obžalovaného týmto rozsudkom uznal vinným zo spáchania daného skutku. V tejto súvislosti súd tiež vyhodnotil ako nedôvodné a scestné vyjadrenia obhajkyne, že pokiaľ mal poškodený strach, nemal trpieť správanie obžalovaného a mal z miesta bydliska odísť. Z dokazovania totiž vyplýva, že zrejme k vystupňovaniu konania obžalovaného voči poškodenému došlo v auguste 2018 (za príslušné konanie posúdené ako priestupok bol obžalovaný ako za prvé postihnutý), medzitým bol obžalovaný od septembra 2018 do 12.2.2019 vo väzbe, pričom aj skutočnosť, že poškodený sa v izbe zamykal, nijako nepreukazuje, že by konanie obžalovaného bral za „normálne“, z ktorého by mu nemala hroziť ujma.

Súd poukazuje i na to, že mal vykonaným dokazovaním preukázané i to, že obžalovaný skutok spáchal pod vplyvom alkoholu (kde aj keď dychovou skúškou nebola zistená u obžalovaného jeho prítomnosť v miere riadne zmerateľnej použitým prístrojom, avšak z príslušného zápisu o dychovej skúške vykonanej u obžalovaného bezprostredne po skutku je zjavné, že prítomnosť alkoholu u neho daným prístrojom indikovaná bola). Rovnako súd mal preukázané, že obžalovaný je za spáchaný skutok trestne zodpovedný, kde pre úplnosť treba poukázať na výsledky znaleckého dokazovania a na výpoveď znalca JUDr. MUDr. Uhrina, ktorý síce konštatoval zníženie tak rozpoznávacích ako aj ovládacích schopností na strane obžalovaného, avšak nielen v dôsledku organických zmien centrálnej nervovej sústavy u neho, ktoré majú na tom podľa znalca rozhodujúci podklad, ale aj v dôsledku užitého alkoholu, ktorý mal prídavný vplyv, pričom u obžalovaného podľa znalca aj malé množstvo alkoholu má vplyv na zvýraznenie impulzivita a zhoršenie autoregulácie správania. Napriek zisteniu zníženia rozpoznávacích a ovládacích schopností znalec skonštatoval, že obžalovaný mohol rozpoznať nebezpečnosť svojho konania a že bol schopný svoje konanie ovládnuť.

Súd sa stotožnil aj s právnou kvalifikáciou skutku uvedenou v obžalobe, pričom skutku sa obžalovaný dopustil voči blízkej osobe a spáchanie skutku malo na základe výsledkov dokazovania nepochybne súvis so stavom poškodeného ako blízkej osoby obžalovaného (kde i z výpovedí obžalovaného či poškodeného, ako aj z vyjadrení znalkyň PhDr. Jancurovej a PhDr. Čmelíkovej je zrejmý dlhodobý narušený vzťah medzi nimi, pričom PhDr. Čmelíková na hlavnom pojednávaní oproti faktorom, ktoré uviedla v odpovedi na úlohu č. 4 v podanom posudku, vo vzťahu k negatívnemu vzťahu obžalovaného k synovi výslovne dodala, že syn provokuje agresívne prejavy obžalovaného už samotnou svojou vlastnou existenciou). Kvalifikáciu skutku i podľa § 360 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. súd vo výrokovej časti tohto rozsudku doplnil i odkazom na príslušné ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák..

Čo sa týka druhu a výšky trestu dospel súd k záveru, že jediným do úvahy prichádzajúcim trestom v danom prípade je pri dodržaní zásad upravených v ustanovení § 34 Tr. zák. a najmä vzhľadom na dosiahnutie účelu trestu v čo najvyššej miere trest odňatia slobody, a to priamo spojený s jeho výkonom. K uvedenému záveru dospel súd jednak vzhľadom na povahu a spôsob spáchania činu obžalovaným, ako aj s prihliadnutím na to, že spáchaný skutok je jednoznačne prejavom stupňujúcej sa agresivity obžalovaného, osobitne voči poškodenému, v krátkej dobe po tom, ako sa dopustil obdobných konaní voči nemu v auguste 2018 a septembri 2018, za ktoré bol následne právoplatne postihnutý v priestupkových konaniach, ale najmä v krátkej dobe a napriek tomu, že len 12.2.2019 bol prepustený z väzby v inej trestnej veci, kde je taktiež stíhaný pre prečin nebezpečného vyhrážania, ktorého sa mal dopustiť voči poškodenému v septembri 2018 (ide už o spomínané konanie pod sp. zn. 8T/1/2019, kde dňa 15.4.2019 bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý však nie je ešte právoplatný) - v tejto súvislosti súd pre úplnosť poukazuje na to, že týmto nekonštatuje vinu obžalovaného v dotknutom inom konaní, ale rozhodujúce bolo pre rozhodnutie o druhu trestu v tejto veci práve to, že vzhľadom na dôvodné podozrenie zo spáchania obdobného skutku bol obžalovaný v inej veci vo väzbe, pričom krátko po prepustení z nej sa dopustil tu stíhaného prečinu.

Z uvedených dôvodov, ale i vzhľadom na samotnú osobu obžalovaného, preto súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody a to priamo spojený s jeho výkonom, nakoľko len uvedeným trestom za súčasnej situácie z pohľadu súdu je možné relevantne naplniť účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. po všetkých tam uvedených stránkach.

V rámci ukladania trestu súd nezistil na strane obžalovaného danosť žiadnej poľahčujúcej okolnosti, osobitne ani poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona - obžalovaný v konaní totiž nepriznal spáchanie skutku kladeného mu za vinu a jeho spáchanie neofutoval, ako ani poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Trestného zákona, nakoľko priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti vylučujú práve jeho protiprávne konania - priestupky, v dňoch 29.8.2018 a 8.9.2018, za ktoré bol i právoplatne postihnutý príslušnými rozhodnutiami Okresného úradu Stará Ľubovňa, a ktoré priestupky boli navyše obdobného druhu vo vzťahu k trestnému činu, z ktorého spáchania bol v tejto veci uznaný vinným. Uvedené priestupky spáchal opakovane (čo v zásade vylučuje možnosť uvažovania o výnimočnom vybočení z vedenia riadneho života) a tu stíhaného skutku sa dopustil v takom čase po ich spáchaní, že nemožno medzitým uplynuvšiu dobu považovať za dostatočne dlhú na to, aby bolo možné konštatovať, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Priťažujúce okolnosti neboli na strane obžalovaného zistené taktiež žiadne.

Zákonom ustanovená trestná sadzba v danom prípade je v zmysle § 360 ods. 2 Trestného zákona 6 mesiacov a 3 roky. Súd však tiež prihliadol na vek obžalovaného a skutočnosť, že až do augusta 2018 preukázateľne bol bezúhonný, a s ohľadom na uvedené, pri súčasnom neodložení výkonu uloženého trestu, považoval za dostatočné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody nad dolnou hranicou vyššie uvedenej zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a to konkrétne na desať mesiacov, ktorý trest súd považuje za primeraný a dostatočný na dosiahnutie účelu trestu. Na výkon uloženého trestu súd obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody uloženého za úmyselný trestný čin.

Pre úplnosť súd poznamenáva, že k tu stíhanému skutku došlo 25.2.2019, pričom dňa 15.4.2019 bol voči obžalovanému vo veci tunajšieho súdu 8T/1/2019 vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin, ktorý však doposiaľ nie je právoplatný a preto nie sú naplnené zákonné podmienky na ukladanie prípadného súhrnného trestu v tejto veci, kde však vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný v tomto

konaní je stíhaný väzobne a z pohľadu súdu ani v čase hlavného pojednávania dňa 26.8.2019 neboli dané žiadne skutočnosti či na prepustenie obžalovaného z väzby alebo jej nahradenie, pričom bolo vykonané celé dokazovanie, bolo potrebné rozhodnúť v tejto veci, a to i za prípadného rizika, že ak by do právoplatnosti tohto rozsudku bol potvrdený a nadobudol právoplatnosť rozsudok tunajšieho súdu 8T/1/2019 z 15.4.2019, tak v prípadnom odvolacom konaní len vzhľadom na danú skutočnosť výrok tu vyhláseného rozsudku o treste bude zrejme zrušený.

Súd tiež uložil obžalovanému ochranné psychiatrické liečenie ústavnou formou, nakoľko dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný spáchal trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti a jeho pobyt na slobode je nebezpečný, ako aj, že spáchal trestný čin násilnej povahy voči blízkej osobe, pričom z dokazovania je zjavné, že vzhľadom na osobu obžalovaného možno dôvodne predpokladať, že bude v násilnom konaní pokračovať. Teda uloženie ochranného liečenia obžalovanému je potrebné.

V tejto súvislosti súd poukazuje na už vyššie uvedené zistenia o osobe a osobnosti obžalovaného, ako aj na skutočnosti zistené výsluchom znalcov. JUDr. MUDr. Uhrin v tejto súvislosti konkrétne uviedol, že nariadením ochranného psychiatrického liečenia v ústavnej forme by mohla byť zabezpečená jednak adekvátne liečba obžalovaného, zmiernenie prejavov dráždivosti, impulzivity, zlosti a zároveň ochrana spoločnosti pred jeho správaním; že súčasnosti by už forma ambulantnej liečby bola jednoznačne nedostatočná, nakoľko rozhodnutie dôjsť k ambulantnému psychiatrovi závisí len od vôle obžalovaného a vzhľadom na prejavy v správaní obžalovaného by bolo neisté sa na to spoliehať, pričom ambulantná liečba nemá dostatočnú intenzitu, ktorú vyžaduje v súčasnosti liečba u obžalovaného. Pobyt obžalovaného na slobode znalec výslovne vyhodnotil ako nebezpečný pre spoločnosť, vzhľadom na to, že obžalovaný nie je schopný ovládať svoje impulzy a dostatočne regulovať svoje správanie, čo sa môže prejavovať agresívnymi prejavmi voči iným osobám, pričom psychiatrickou liečbou je možné ovplyvniť do istej miery impulzivitu, dráždivosť, poruchy správania. Poukázal i na to, že osoba môže byť nebezpečná pre konkrétnu osobu, s ktorou sa má možnosť stretnúť vo svojom blízkom okolí, v mieste svojho bydliska, tam kde sa pohybuje, takže obžalovaný je nebezpečný pre spoločnosť a impulzivita a dráždivosť vyžaduje ovplyvnenie liekmi. Tomu korešponduje (čo je potrebné poznamenať osobitne s ohľadom na tú skutočnosť, že v súčasnosti samotný poškodený reálne nebýva v obci Kyjov), že PhDr. Čmelíková taktiež výslovne uviedla, že povaha obžalovaného do budúcnosti viac predpokladá prítomnosť ďalších agresívnych prejavov, a i keď za najvýraznejší negatívny podnet znalkyňa považovala negatívny vzťah obžalovaného k synovi, poukázala tiež na to, že značná impulzivita a labilita obžalovaného si môže nájsť aj iný objekt alebo podnet odreagovávaní agresívnych prejavov.

K uloženiu ochranného protialkoholického liečenia súd nepristúpil, nakoľko i na hlavnom pojednávaní znalec JUDr. MUDr. Uhrin náležite odôvodnil relevantnosť predikcie o jeho neúspešnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Stará Ľubovňa do 15 dní od oznámenia tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Ak sa rozsudok oznamuje tak obžalovanému, ako aj jeho obhajcovi a zákonnému zástupcovi, plyní lehota

od toho oznámenia, ktoré bolo vykonané najneskoršie. Odvolanie má odkladný účinok.

Ak Trestný poriadok neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť a) prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, b) obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe c) poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, d) zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.

V neprospech obžalovaného môže rozsudok napadnúť odvolaním prokurátor; len čo do povinnosti na náhradu škody má toto právo aj poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 308 ods. 2 Tr. por. v prospech obžalovaného môžu rozsudok odvolaním napadnúť okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ,

osvojenec, manžel a druh. Prokurátor môže tak urobiť i proti vôli obžalovaného. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môže i proti vôli obžalovaného za neho v jeho prospech odvolanie podať aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

Iným osobám uvedeným v § 308 ods. 2 okrem prokurátora sa končí lehota tým istým dňom ako obžalovanému.

Rozsudok možno napadnúť odvolaním aj len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.